

досвіду, поєднанні заходів державної підтримки та впровадження ринкових механізмів у лісовому господарстві, збереженні переважно державної власності на ліси.

Підвищення ефективності управління лісовим господарством передбачає:

– передачу лісів, що знаходяться у державній власності, до сфери управління спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади у галузі лісового господарства – Держкомлісгоспу, та посилення його функцій; – підтримку комунальної власності на ліси в межах населених пунктів; – підтримку приватної власності на ліси, які створюються на землях, що знаходяться у приватній власності; – посилення повноважень Державної інспекції з контролю за охороною, захистом, використанням та відтворенням лісів з метою підвищення ефективності ведення лісового господарства всіма лісокористувачами.

Реформування економічної та фінансової системи ведення лісового господарства повинно забезпечити:

– створення конкурентних засад формування послуг лісовому господарству приватними підприємствами і підприємцями; – вдосконалення плати за лісові ресурси через заміну поденної плати на лісовий податок в залежності від площі лісового фонду та ринкової вартості заготовленої деревини; – створення спеціального бюджетного фонду фінансування лісового господарства на основі надходжень від лісового податку та плати за використання земель лісового фонду для потреб рекреації, мисливства, промислової заготівлі грибів, ягід, лікарської сировини тощо, а також надходжень від відшкодування втрат лісогосподарського виробництва, спричинених вилученням лісових земель для використання в цілях, не пов'язаних з веденням лісового господарства та відшкодування за забруднення лісів промисловими, побутовими викидами; – оптимізацію структури та кількості лісогосподарських підприємств по веденню лісового господарства в залежності від лісорослинної зони та експлуатаційного чи екологічного значення лісів.

Використана література

1. Абринюк В. М., Вакулик П. Г., Самоплавський В. І. / Абринюк В. М., Вакулик П. Г., Самоплавський В. І. – «Лісовідновлення та лісорозведення в Україні». – Харків «Прапор», 2006. – 384 с.

2. Букша І. Сучасні аспекти співпраці у загальноєвропейському просторі [Текст] / І. Букша // Лісовий і мисливський журнал. – К., 2004. – № 2. – С.8-9.

УДК 330.341.1

Соломія Максимчук, ст. гр.БФ-21, Сергій Радинський, асистент

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, Україна

АКТИВІЗАЦІЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНИХ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Solomiya Maksymchuk, Serghiy Radynskyy

ACTIVATION OF DOMESTIC INDUSTRIAL ENTERPRISES' INNOVATIVE DEVELOPMENT IN THE CONTEXT OF EUROPEAN INTEGRATION PROCESSES

Європейський вибір України на шляху інтеграції у високотехнологічне конкурентне середовище зумовив необхідність формування та запровадження інноваційної моделі розвитку національної економіки, точне дотримання якої повинно забезпечити високі та стабільні темпи економічного зростання, забезпечити

конкурентоспроможність вітчизняної якісної та високотехнологічної продукції, підвищити експортний потенціал промислових підприємств, гарантувати економічну безпеку країни та чільне її місце в Європейському співтоваристві. Однак, в Україні практично не створені умови для ефективного її здійснення. Перешкоди фінансового, політичного, правового та організаційного характеру постають на шляху масової реалізації інноваційної діяльності промислових підприємств. В даному аспекті, важливе значення має реалізація механізму активізації інноваційного розвитку вітчизняних підприємств.

Активізації інноваційного розвитку промислових підприємств присвячено чимало праць науковців, серед яких варто виділити С.Ковальчук, В.Корсунського, А.Гальчинського, О.Марченко, Т.Товта, В.Гейця, Л.Федулової, О.Амоші, О.Лапко, Ю.Бажала, М.Чубай, С. А. Мехович, С. В. Колесов, С.Шипуліна, Д. Малашук та ін. Аналізуючи дослідження вище зазначених вчених можна зробити висновок, що інноваційний розвиток є основним джерелом підвищення конкурентоспроможності промислового підприємства і держави зокрема.

Ринкові перетворення в економіці України тривалий час супроводжуються економічним спадом і кризовими явищами. Ефективний розвиток національної економіки вирішальним чином залежить від масштабів впровадження на промислових підприємствах інноваційних ідей. Підвищення активності інноваційної діяльності вітчизняних промислових підприємств є однією з головних передумов стабільності та сталого розвитку національної економіки.

В ринковому середовищі, яке постійно змінюється, інноваційна діяльність підприємства буде здійснюватися успішно лише за умови збільшення обсягів ресурсів і їх ефективного використання. Якщо розглядати функціонування підприємства з позиції застосування новітніх технологій, реконструкції і технічного переозброєння, впровадження новацій, то на перший план виходить інноваційний потенціал підприємства. Складові загального потенціалу промислового підприємства та, зокрема, його інноваційного потенціалу є взаємопов'язаними, адже інноваційна діяльність використовує наявні ресурси підприємства в цілому, так само як нововведення є генератором, ядром, рушійною силою інноваційного розвитку промислового підприємства [1].

Розглядаючи формування інноваційного потенціалу з позиції забезпеченості ресурсами, слід зазначити, що практично всі ресурси екстенсивного росту вичерпані, тому, сьогодні існує об'єктивна необхідність прискорення процесу переходу до нової моделі розвитку промислових підприємств-інноваційної. Саме низьку ефективність використання інноваційного потенціалу, вказують статистичні дані щодо стану інноваційної діяльності підприємств, що характеризується досить низьким рівнем інноваційної активності. За даними Державної служби статистики України інноваційною діяльністю впродовж 2013 року займалися 16,8% промислових підприємств, що звичайно більше попередніх років.

Незважаючи на те, що останніми роками спостерігається позитивна динаміка інноваційної активності промислових підприємств України, її рівень залишається низьким, та таким, що не досяг рівня початку 90 років. За даними міжнародної школи INSEAD та Всесвітньої організації інтелектуальної власності у 2012 році у рейтингу з 141 країни за індексом інновацій Україна займає 63 місце [2]. Це доводить те, що за наявності певної інноваційної діяльності промислових підприємств вона має обмежений промисловий результат. Зберігаючи свою сьогоднішню зовнішньоекономічну спеціалізацію, Україна може розраховувати на роль другорядного, а не рівноправного члена Євросоюзу.

Зрозуміло, що ситуація неоднозначна і складна, оскільки інноваційний розвиток

промислових підприємств стримують наступні чинники:

1. Дефіцит фінансових ресурсів для забезпечення наукових досліджень і впровадження інноваційних розробок, на це вказали майже 81,7% промислових підприємств;

2. Недостатня фінансова підтримка з боку держави, на це вказали майже 50,9% підприємств;

3. Проблеми ринкового характеру - 49,3%;

4. Проблеми організаційно-комунікаційного характеру - 33,5%;

6. Тривалий термін окупності інновацій - 30%;

7. Проблеми інформаційного характеру - 17,1%;

8. Відсутність умов для налагодження коопераційних зв'язків з іншими суб'єктами інноваційного процесу - 16,7%;

9. Нестача інформації про ринки збуту - 15,2%;

10. Низький попит на вітчизняну інноваційну продукцію та несприятливість підприємств до нововведень -14,4%;

11. Відсутність кваліфікованого персоналу - 13,7%.

Таким чином, основною причиною низького рівня інноваційного розвитку підприємства вважають нестачу коштів, оскільки основним джерелом фінансування інноваційного розвитку є власні кошти підприємств.

Сьогодні необхідно відмітити весь комплекс чинників та результатів, пов'язаних з інноваційними змінами в країні. Особливо це стосується машинобудівних підприємств, які потребують науково-обґрунтованих рекомендацій щодо механізмів активізації інноваційної діяльності. Машинобудування є однією з найважливіших галузей економіки України, яка може стати потужною сферою застосування наукових досягнень. Недовикористання інноваційного потенціалу цієї галузі призводить до недосконалої структури експорту і відповідно до від'ємного сальдо зовнішньої торгівлі, що негативно позначається на економіці України[4].

Машинобудівний комплекс України представлений сотнями підприємств різного масштабу та профілю діяльності, більшість з яких не працюють або завантажені на повну потужність. Рівень продукції, яка випускається діючими підприємствами здебільшого не відповідає міжнародним стандартам та не може конкурувати на рівні з іншими. Для успішної реалізації інноваційного розвитку машинобудівних підприємств в Україні необхідно здійснити комплекс організаційно-економічних заходів, що охоплюватимуть:

- здійснення ефективної державної інноваційної політики, погоджуючи темпи і пропозиції розвитку науки, технологій і виробництва;

- розширення міждержавного співробітництва в галузі наукових розробок та інноваційної діяльності;

- вдосконалення механізму захисту прав інтелектуальної власності та процедур патентного захисту інновацій;

- використання маркетингових підходів щодо вивчення майбутніх потреб у нових товарах та послугах;

- підготовка висококваліфікованих працівників та залучення їх в активні галузі для створення нових технологій;

- розширення джерел фінансування;

- забезпечення сприятливого клімату для створення власних наукомістких виробництв повного циклу шляхом використання різних форм державної підтримки;

- мотивація працівників до інноваційної діяльності, зменшення міграції науковців;

- формування сучасної організаційної структури управління за здійсненням інноваційної діяльності;

- також, пропоную взяти до уваги філософію «Кайдзен». Вперше філософію «Кайдзен» було застосовано у деяких японських компаніях (включаючи «Toyota») і поширилася вона по всьому світу. «Кайдзен» – філософія, яка фокусується на безперервному вдосконаленні процесів виробництва, розробки, допоміжних бізнес-процесів і управління, а також всіх аспектів життя організації. У філософії «Кайдзен» організації безперервно покращують усі функції бізнесу, в чому задіяні всі працівники – від директора до звичайного робітника. Покращуючи стандартизовані дії та процеси, «Кайдзен» має на меті усунути всі втрати.

Виконання запропонованого комплексу напрямів активізації організаційно-економічних заходів інноваційного розвитку України з часом підвищить рівень інноваційної активності промислових (в тому числі і машинобудівних) підприємств, дасть змогу ефективно використовувати внутрішні і залучені зовнішні інвестиції, відбудеться прискорений процес оновлення і розвитку виробництва.

Використана література

1. Висоцький Е. Н. Теоретичні аспекти інноваційної моделі розвитку економіки України / Е.Н. Висоцький, В. Н. Фролова, Д.Е. Висоцький // Підприємство, господарство і право. - 2003. - №3. - С.127-130.

2. Ковальчук С. Сучасний стан інноваційного розвитку промислових підприємств України / С. Ковальчук // Економіст. - 2012. - № 10. - С. 27-32.

3. Кульнева Г. М. Сучасний стан та необхідні напрямки розвитку ринку інновацій в Україні / Г. М. Кульнева, О. В. Алейнікова // Держава та регіони. - 2006. - № 5. - С. 159-163.

4. Чубай В. М. Аналіз інноваційного потенціалу машинобудівного підприємства у процесі формування і реалізації інноваційної стратегії /В. М. Чубай // Актуальні проблеми економіки. – 2010. – № 8 (110). – С.183–190.

5. Шипуліна Ю. С. Сучасні підходи до інтенсифікації інноваційного розвитку промислових підприємств: теоретичний огляд / Ю.С. Шипуліна // Маркетинг і менеджмент інновацій. - 2012. - № 3. - С. 128-140.

УДК 330.113.4

Ірина Маркович, к.е.н., асистент

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ФЕМІНІСТИЧНОЇ ТЕЧІЇ В ТЕОРІЇ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН

Iryna Markovych

FEATURES OF FEMINIST FLOW IN THEORY OF INTERNATIONAL RELATIONS

Сукупність усіх течій та напрямків у теорії міжнародних відносин є надзвичайно широкою. Оскільки методологічне «оформлення» економічних гіпотез є важливим для повного розуміння, дослідження різноманітних підходів до розуміння певних явищ та процесів повинно проводитися ґрунтовно та різноаспектно.

Найбільш повного концептуального наповнення набули позитивістські парадигми (так звані класичні теорії) та позитивістські (постмодерністські теорії) міжнародних відносин.

Досить цікавим є постпозитивістський напрям економічної думки, суттєвою особливістю якого є те, що теорія є самостійним дискурсом, який конструює дійсність, а не є простим її відображенням. Ця теза є ключовою